

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Pensionslov for Postvæsenet af 16. Marts 1900.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2963).

Sagen sattes under Forhandling.

Blem: Jeg vil begynde med at takke den ærede Indenrigsminister, fordi han har forelagt dette Lovforslag. Efter at vi ved Lov af 29. Marts 1899, som angik Hærens og Flaadens Underofficerer, havde gjort den Forandring i den for disse gældende Pensionslov af 20. November 1876, saaledes at de skulde pensioneres efter Reglerne i den almindelige Pensionslov af 5. Januar 1851, dog med den Forskel, at de skulle tjene 10 Aar længere, end en Embedsmand sædvanlig tjener, for at faa deres Pension, saa at de skulle have fyldt 35 Aar og været mindst 10 Aar i Tjenesten for at faa Pensionsret, maatte det blive en Selvfølge, at de civile Etaters Bestillingsmænd maatte pensioneres paa lignende Maade, som vi her begyndte med for Hærens og Flaadens Underofficerer. Som Følge deraf fik vi Pensionsloven af 16. Marts 1900 for Postvæsenet, og ligeledes en Pensionslov af 16. Marts 1900 for Telegrafvæsenet, hvorefter disse Etaters Bestillingsmænd og Bude blive pensionerede ganske efter den gældende Pensionslov; dog blev det bestemt, at de skulde have fyldt 35 Aar og tjent i 10 Aar, inden Pensionsretten erhvervedes. Men nu følger det ganske af sig selv, at naar Postbudene ikke alene i København, men ogsaa de i Provinsbyerne ansatte Postbude af 2den og 3die Lønningsklasse fik denne Pensionsret, saa vil Kravet ogsaa komme fra 4de Klases Budene og navnlig ogsaa fra Landpostbudene. Her foreligger altsaa Forslag om, at Landpostbudenes Pension ordnes efter lignende Regler som de før nævnte Postbudes og Telegrafbudenes. Man forsøgte ganske vist ved Loven af 12. April 1889 at bestemme en Slags Selvpensionering med Statstilskud til Landpostbudene, idet der blev sat en Paragraf ind, som senere gik igen i Loven af 23. Maj 1902 § 22, og som gik ud paa, at der til Landpostbudenes almindelige Enke- og Forsørgelsesforening, der i sin Tid blev godkendt ved en ministeriel Resolution af 13. Maj 1897, skulde af Staten ydes et Aarsbidrag af 5 pCt. af

vedkommendes Lønning, naar vedkommende selv ydede 5 pCt., som af Staten skulde forrentes med 4 pCt. som Pensionsfond. Der var den Ulempe ved det, at der skulde gaa 10 Aar hen, inden et Landpostbud kunde blive pensioneret efter disse Regler. Først den 13. Maj 1907 kunde de begynde at faa Gavn af denne Selvpensionering. Uagtet en Ændring heri for de ældste Budes Vedkommende senere indførtes, blev der en anden Ulempe ved at hæfte derved, idet det fra Begyndelsen var en frivillig Sag, hvorvidt Landpostbudene vilde slutte sig sammen i en saadan Forening eller ikke, og deraf fulgte, at et knapt Halvdelen af Landpostbudene var gaaet ind i denne Forening den Gang, det ved den sidste Lønningslov blev bestemt, at nu skulde det være obligatorisk. De Landpostbude, der bleve ansatte efter 1. Januar 1903, skulde være forpligtede til at gaa ind i denne Forening, for derved at erhverve sig Pensionsret. Man kan godt forstaa, at der stadig har været klaget over, at denne Selvpensionering, eller hvad man skal kalde det, ikke har været tilfredsstillende for Landpostbudene, og at de Gang efter Gang have søgt om at faa en Pensionslov med lignende Pensionsret som den, der var tilkendt Bude ved Post- og Telegrafvæsenet, ansatte i København og Købstæderne i 2den og 3die Lønningsklasse. Det glæder mig derfor at se, at den ærede Minister nu har efterkommet denne Henstilling ifølge Andragende fra Landpostbudene, og der har ogsaa i Finansudvalget i de sidste to Aar været Samraad med den ærede Indenrigsminister, om ikke et saadant Lovforslag kunde blive fremsat.

Dette Forslag er ganske i Overensstemmelse med de tidligere af mig nævnte Pensionslove. Her er kun den afvigende Bestemmelse, at der til Pensionering og Enkeforsørgelse fradrages Landpostbudene 5 pCt. mod ellers 3 pCt. med Undtagelse af Statsbanernes og Statsbanefunktionærernes Pensionsforhold, hvor der gælder samme Regler, som her foreslaas. Men saa er der ogsaa den Fordel, at Enken efter et Postbud faar Halvdelen af den Pension, som hendes Mand maatte have erhvervet sig Ret til. Det er altsaa en ikke ringe Fordel, der ligeledes her stilles dem i Udsigt. Det kan ikke være andet, end at en saadan Pensionslov, henset til, at vi nu have omtrent 3,500 Landpostbude, vil komme til at koste Staten ikke saa faa Penge. Der er oplyst i Motiverne, at det dog i alt Fald ikke